

РЕШЕНИЕ

№ 188

гр. Габрово, 15.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ГАБРОВО, СЪСТАВ II, в публично заседание на
единадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател: Валентина Генжова

Членове: Галина Косева
Ива Димова

при участието на секретаря Весела Хр. Килифарева
като разгледа докладваното от Валентина Генжова Въззивно гражданско
дело № 20214200500328 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 ГПК.

С Решение № 198/01.07.2020г., постановено по гр.д. № 1405/2016г., Габровският районен съд е прогласил за нищожни, на осн. чл. 26, ал.1 предл. 1 във вр. с чл. 38, ал.1 ЗЗД прехвърлителни актове от 26.11.2015г., с които „Меркурий П и П“ АД, представлявано от управителя -СВ. П. П., в качеството на праводател е прехвърлил на правоприемника СВ. П. П. от гр. Габрово, ул.***** № **, ап.** безвъзмездно правото на собственост върху следните 19 бр. търговски марки : - “ ГАЛЕРА“; “БИОГАМА“; „МЕРКУРИЙ П§П“; Bullife“; „MERCURY P § P“; „Dolcemondo“; “ ПАСТА КАЛА“; „Живот и вкус“; „ BIOSELECT“; „ GALERA „; „Gabro „; „ BIOSELECT „; „ BIOGAMA“; „ Сладина“; „ Harmonylight „; „М“; „Фигуративна“; „БИОСЕЛЕКТ“ и „Сладена“.

Със същото решение на осн. чл. 124, ал.1 ГПК е признан за установено по отношение на СВ. П. П. от гр. Габрово, ул.***** № **, ап.** че „Меркурий П и П“ АД, ЕИК 107584523, със седалище и адрес на управление гр. Габрово, ул.*** № ** не е собственик на следните търговски марки & - “ ГАЛЕРА“; “БИОГАМА“; „МЕРКУРИЙ П§П“; Bullife“; „MERCURY P § P“; „Dolcemondo“;“ ПАСТА КАЛА“; „Живот и вкус“; „ BIOSELECT“; „ GALERA „; „Gabro „; „ BIOSELECT „; „ BIOGAMA“; „ Сладина“; „ Harmonylight „; „М“; „Фигуративна“; „БИОСЕЛЕКТ“ и „Сладена“.

В законния срок, против така постановеното решение е подадена въззивна жалба от СВ. П. П. от гр. Габрово, ул.***** № **, ап.**. В същата се твърди, че то е неправилно,

поради противоречие с материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и е необосновано.

Твърди, че изводите на първоинстанционния съд за приложимост нормата на чл. 38, ал.1 ЗЗД в конкретния случай са неправилни, тъй като съдът разширил обхвата й. Същевременно счита за правилен извода на съда, за неприложимост на тази норма към органното представителство на търговските дружества, в какъвто смисъл е и задължителната съдебна практика в ТР №3/15.11.2013г., по тълк.д. № 3/2013г. В случая жалбоподателят С.П. е участвал в сделката от една страна като представляващ търговското дружество- негов органен представител, а юридическото лице е субекта, който влиза в правоотношенията с третите лица. Ето защо, когато договаря от една страна като представляващ търговското дружество, а от другата страна е самият той, като физическо лице, ограничението по чл. 38, ал.1 ЗЗД не намирало приложение. Тази норма била приложима между ЮЛ и лицата от състава на органа, за да обосноват отговорност на последните/ чл. 240б ТЗ/ , но не може да се противопоставя на трети лица. На органния представител е признато правото волята му, като физическо лице, да бъде счетена за воля на самото ЮЛ, поради което и автоматично не могат да намерят приложение ограниченията за представителството по ЗЗД. Органното представителство не включвало упълномощаване и външно изразената воля от органния представител спрямо третите лица не е същинско представителство по ЗЗД, поради което и ограниченията по чл. 38, ал.1 ЗЗД не намират приложение. Като приел противното първоинстанционния съд постановил неправилно и незаконосъобразно решение, което моли да бъде отменено и предявените иски да бъдат отхвърлени изцяло.

Освен това първоинстанционният съд не обсъдил въобще доказателствата, че по време на процеса е изтекъл срокът за регистрация на по-голяма част от търговските марки, предмет на предявените иски, т.е. същите не съществуват в правния мир и върху тях не може да има права.

Ответникът по жалба я оспорва и моли да бъде оставена без уважение. Счита, че процесните сделки не са търговски сделки, поради което и ТР № 3/2013г. на ОСГТК не намира приложение. Излагат се подробни съображения в този смисъл.

Съдът, като разгледа делото, намери следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу подлежащ на обжалване акт, предвид на което е процесуално допустима.

След извършената служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК, съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По същество то е правилно и законосъобразно. Фактическата обстановка по делото е правилно и всестранно изяснена от първоинстанционния съд. Правните изводи са формирани въз основа на установената по делото фактическа обстановка и са основани на материалния закон. Въззивната инстанция с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК възприема изцяло мотивите на първоинстанционния съд, които са изчерпателни и в

съответствие със закона. На това основание въззивния съд препраща към мотивите на районния съд относно основателността на предявения иск.

По наведените с въззивната жалба доводи, съдът намира следното:

Неоснователен е довода във въззивната жалба за незаконосъобразност на обжалваното решение, поради неправилно приложение на чл. 38, ал.1 от ЗЗД.

Установено е, а и не е спорно между страните, че жалбоподателя С.П. от една страна като управител и представляващ търговското дружество „Меркурий П и П“ АД, последното притежаващо правото на собственост върху 19 бр. търговски марки, редовно регистрирани в Патентното ведомство е сключил със себе си договори, с които прехвърля безвъзмездно правата на собственост върху търговските марки на името на физическото лице С.П. и заявява за вписване това обстоятелство в Държавния регистър на марките.

При така установените факти извода на съда, че в случая намира приложение разпоредбата на чл. 38, ал.1 ЗЗД е правилен.

Сключването на сделка между дружеството, представлявано от управителя му и самият управител, в качеството му на физическо лице, попада в приложното поле на забраната по чл. 38, ал.1 ЗЗД- договаряне сам със себе си, тъй като органият представител сключва договор между себе си като самостоятелен правен субект и юридическото лице, което представлява. За разлика от органият представител на търговското дружество, който е неделима част от самото юридическо лице и поради това нему, както подробно е разяснено в т. 2 на ТР № 3/2013г. на ОСГТК на ВКС е признато волята му на физическо лице, да бъде счетена във външните отношения за воля на ЮЛ, изразена чрез органият представител на ТД, то вътрешните отношения между търговското дружество- ООД или АД и неговият управител, като физическо лице, са отношения между представляван и представител. Следователно, сключвайки с представляваното от него дружество облигационна или вещно прехвърлителна сделка, в качеството си на физическо лице, управителят встъпва в същата като самостоятелен гражданскоправен субект, воден от собствени интереси, поради което и установената в чл. 38, ал.1 предл. 1 ЗЗД забрана да договаря в лично качество с представляваното от него лице, намира приложение. Тази забрана не намира приложение единствено спрямо сделките, по които страна лично е същият органият представител, когато той е и едноличен собственик на капитала на дружеството/ арг. от чл. 147, ал.3 и чл. 235 ТЗ/. В този смисъл е и трайната съдебна практика на ВКС, включително постановена по реда на чл. 290 ГПК обективирана в решения на ВКС : - №217/10.03.2017г., по т.д. № 2296/2015г. на И.о.; № 91/16.04.2018г., по т.д. № 3513/2017г. на IV г.о.; № 14/27.01.2017г., по т.д. № 1453/2014г. на И.т.о. ;№ 149/10.03.2020г. по т.д. № 260/2019г. на И.т.о.; № 60149/19.07.2021г. ,по т.д. № 2376/2019г. на I т.о. и много други.

В този смисъл изложените от първоинстанционния съд доводи за неприложимост към конкретните сделки на ТР№3/2013г. на ВКС, и за приложение разпоредбата на чл. 38, ал.1 ЗЗД се явяват правилни и обосновани и се споделят изцяло и от настоящата инстанция.

Твърденията в обратен смисъл изложени във въззивната жалба относно

неприложението на чл. 38, ал.1 ЗЗД в хипотезата да сключен договор между ЮЛ представлявано от управителя от една страна и от друга със същото лице в лично качество като физическо лице не могат да бъдат споделени, доколкото противоречат на закона и трайно установената съдебна практика по този въпрос.

Без значение за изхода на спора е възражението, че срокът на регистрацията на по-голяма част от марките, обект на предявените иски е изтекъл. Този срок е изтекъл след завеждане на настоящите иски, но към момента на сключване на атакуваните сделки, всички са били с валидна регистрация. Съобразно чл. 32, ал.1, т1 ЗМГО действието на регистрацията се прекратява с изтичане на срока по чл. 22, какъвто е настоящия случай. С прекратяване на регистрацията се изгубват правата на собственика от специалната закрила по ЗМГО на конкретната марка. За осъществени нарушения по време действие на регистрацията, които своевременно са били атакувани е налице правен интерес от установяване нищожността на съответното действие или сделка.

С оглед на изложеното и тъй като настоящата инстанция не стигна до други фактически и правни изводи, то обжалваното решение следва да бъде потвърдено, а жалбата против него да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя не се дължи присъждането на разноси, а ответника по жалба не е претендирал такива, поради което и съдът не му присъжда такива за въззивната инстанция.

На основание изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 198/01.07.2020г., постановено по гр.д. № 1405/2016г. на Габровския районен съд.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____